

На Славето Д. Славчевъ

— Славенце, — рече болната птичка, като се надигна отъ гнѣздото и погледна съ свѣтлото си око надоле къмъ пилето, което шумолѣше въ тревата и миеше съ росни капки перцата на крилата си, — иди, маминото, въ лозята да ми намѣришъ едно зърно отъ жълтъ гроздъ, че ми е изгорѣла душицата за сладко нѣщо!

— Отивамъ, мамо. Додето се дигне росата отъ жълтитѣ листа на брѣзата — ще си дойда. Ти лежи въ гнѣздото и чакай.

Славейчето пѣргаво разпери своитѣ малки криле и се опжти право къмъ дѣдовото Радойково лозе, кждето подъ лозитѣ зрѣеха най-едритѣ жълти гроздове. Седналъ подъ една праскова, дѣдо Радойко плетѣше кошница отъ лозина. Отъ време на време посѣгаше нагоре съ ржка, откъсваше нѣкоя мека праскова, разхапваше я и пакъ се навеждаше надъ кошницата. До гърба му лежеше гѣтната празна газена тенекия. Съ нея старецътъ плашеше гаргитѣ и косоветѣ да не кълватъ гроздето. Тя му бѣше барабана.

Славейчето кацна на едно клонче надъ дѣдовата Радойкова глава и почна тънко да чурулика:

— Дѣдо Радойчо, — думаше то, — ще ми позволишъ ли да откъсна едно зърно грозде за болната си майка. Тя лежи въ гнѣздото и чака. Може ли?

Но старецътъ не му отвърна нищо, защото не разбираше славеевъ езикъ. Молбата на славейчето му се стори пѣсенъ.

— Брей, че хубаво пѣе крилатичкото! — въздѣхна той и посегна да си откъсне още една праскова.

Птичето хврѣкна нагоре, побѣгна кжде долния край на лозето и реши да открадне едно зърно. Слѣзе подъ една кичеста лоза съ бѣло грозде и устата му се налѣха, като погледна натегналитѣ надоле кехлибарени гроздове. Но то не посмѣ да кълвне отъ гроздетѣ, ами се огледа да види нѣма ли на земята нѣкое паднало зърно, че да си го вземе. Подъ нея лоза нѣмаше. Славейчето подскокна подъ друга и тамъ намѣри едно. Туй зърно бѣше